

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 597/11
13.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву који је поднео А.Т. из К, преко пуномоћника Д.Р, адвоката из Б, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда I-3 У 22494/10 од 20.10.2011. године, са противном странком Министарством пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 13.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Управног суда I-3 У 22494/10 од 20.10.2011. године одбијена је тужба тужиоца А.Т. поднета против решења Министарства трговине и услуга Републике Србије број 118-00-50/2010-05 од 23.04.2010. године, којим је у ставу 1 диспозитива А.Т, државном службенику који је остао нераспоређен у Министарству трговине и услуга почев од 24.02.2010. године престао радни однос по сили закона закључно са 24.04.2010. године, због протека два месеца од када је постао нераспоређен, а није премештен на друго радно место, нити је премештен у други државни орган. Ставом 2 диспозитива оспореног решења А.Т. се исплаћује отпремнина у износу од 245.149,17 динара.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона и правила поступка, подносилац истиче да управни суд није оценио наводе тужбе, није извео доказе које је тужилац доставио уз тужбу, нити је дао било какву оцену предложених доказа. Наводи да је у тужби указао, а што суд није оценио, да тужени орган није имао једнак третман према свим државним службеницима који су по степену образовања и радног искуства у истој равни са тужиоцем и да је нејасно који су то критеријуми по којима је дата предност државним службеницима који су задржали своје радно место. Такође, сматра да је Управни суд у целости занемарио чињеницу да је тужилац стекао високу стручну спрему, да има 20 година радног искуства на пословима тржишног инспектора и да је оцењен високом оценом. Наводи да у образложењу побијане пресуде нису дати разлози због чега није заказано рочиште, саслушан тужилац и изведени предложени докази, па је нејасно на основу чега је суд утврдио основаност оспорених решења. Предлаже да Врховни касациони суд укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка, којој је захтев уредно достављен, у остављеном року није доставила одговор на захтев, већ само списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је поступио тужени орган када је на основу члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима донео оспорено решење којим је тужиоцу престао радни однос по сили закона јер је од дана доношења решења о нераспоређивању од 24.02.2010. године протекло два месеца, а тужилац није распоређен, нити премештен на друго радно место или у други државни орган. Такође, правилно је оспореним решењем тужиоцу одређена отпремнина у смислу члана 158. Закона о раду.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка, уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање, при чему су том пресудом оцењена сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног решења.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да у образложењу побијане пресуде нису дати разлози за неодржавање рочишта и саслушавање тужиоца, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово са разлога што је Управни суд у образложењу побијане пресуде дао разлоге због којих је одлучио без одржавања

јавне расправе, наводећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непотребно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и 3. и члана 41. став 1. Закона о управним споровима.

Цењени су и наводи захтева да Управни суд није извео доказе који су предложени и приложени уз тужбу, нити је дао разлоге због чега они нису изведени, па је Врховни касациони суд нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што је увидом у предмет Управног суда У 22494/10 утврђено да тужилац у тужби није предложио извођење никаквих доказа, а као прилог уз тужбу достављено је само оспорено решење.

Врховни касациони суд је ценио и наводе захтева, који су били истицани и у тужби, у вези неједнаког третмана државних службеника од стране туженог органа, стручне спреме и радног искуства подносиоца захтева, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде. Ово стога што је подносиоцу престао радни однос по сили закона, наступањем околности прописаних чланом 133. став 2. и члана 138. став 3. Закона о државним службеницима, услед којих му је решењем Министарства трговине и услуга Републике Србије од 19.02.2010. године утврђен статус нераспоређеног државног службеника почев од 24.02.2010. године. Како у року од два месеца од када је постао нераспоређен подносилац захтева није премештен на друго радно место, правилно му је применом члана 131. став 1. тачка 3. оспореним решењем престао радни однос.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.